

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

VISOR

AF *Gust. U. Schönberg*

GÖSTA.....

1^a Samlingen
2^a uppl.

Prusewitz förlag.
(Göteborgs Aktieförlag)
GÖTEBORG

pris 1:50

GÖTEBORGS LIT. AKTIEBOLAG.

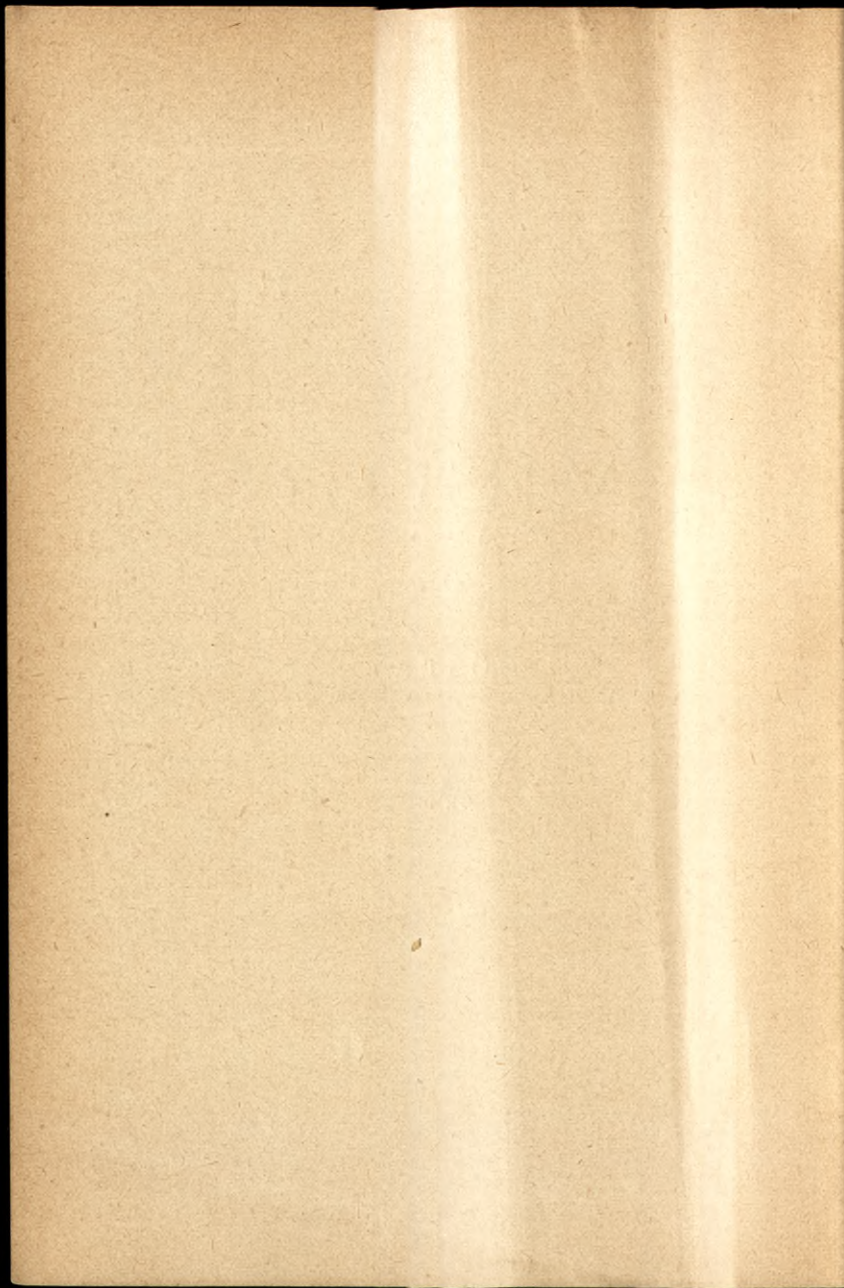

VISOR

AF

GÖSTA.

Min sång.

Ej att söka sångarpris
Vill jag tiden öda,
Fritt jag sjunger på mitt vis
Så som orden flöda,
Och om mina visor små
Roa dem som höra på,
Rikt är jag belönad då
För min sångarmöda.

Sjunger mest för sångens skull,
Fågeln lik i lunden. —
Sången är mitt enda gull
Uppå jorderunden. —
Utan den jag vore arm:
Den ger lugn i upprörd barm,
Den gör hyddan ljus och varm,
Skänker fröjd för stunden.

Har mig oblidt öde ställt
 I en dyster dager;
 Kommer frost och kommer svält,
 Allt med lugn jag tager.
 Sången har sitt eget sätt,
 Till att göra bördan lätt,
 Hjärtat varmt och magen mätt,
 Världen ljus och fager.

Hviner stormen öfver hed,
 Bildas is på rutan,
 Tar jag ifrån väggen ned
 Gamla, kära lutan —
 Sjunger så uti mitt tjäll:
 Jag är lycklig, jag är säll,
 Får jag ingen mat i kväll,
 Kan jag vara utan.

Hungern ingen sorg mig gör,
 Kölden ingen fasa. —
 Lugn jag är, fast utanför
 Snö och stormar rasa.
 Glad och nöjd jag slår min drill —
 Mat får jag, då så bär till,
 Och en dag, när Gud så vill,
 Får jag nog en brasa.

Så jag sjungit mången gång
Liksom nu för stunden. —
Enkel alltid var min sång,
Gladlynt dock i grunden. —
Och den sång jag bjuder här
Samma enkla prägel bär —
Vill ni ta den som den är,
Blir jag högst förbunden.

Barndomsminnen.

6

Annu vid framskridna lefnadsår
Min barndomstid för mitt minne står
I all sin oskuld så trogen,
Hvad det var roligt i unga dar,
Då man var hemma hos mor och far
I låga hyddan i skogen.

Jag sprang i backar bland stock och sten
Med bara fötter och nakna ben
Och utan jacka och lufva.
Och blef jag hungrig, som hända plär,
Så tog jag för mig en hand full bär
Från skogens närmaste tufva.

Hvad jag i vändningen då var rapp —
Med lilla vesslan jag sprang i kapp,
Tills hon sig murade inne. —
Och lille ekorren, vig och lätt,
Fick understundom ta sin reträtt
Till furans öfversta pinne.

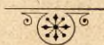
Och om jag stundom blef trött att gå,
Så skar jag käppar att rida på,
Och det blef hästar så friska.
Så red jag hän genom skog och mark
Med säkra tyglar af bast och bark
Och liten ungbjörk till piska.

Och halfva dagar jag låg på knä
Och byggde båtar af bark och trä
Vid dammens grönskande stränder —
Och mina laddningar utaf sand
Jag sände öfver till fjerran land
För tusen kronor i sänder.

Man är så händig, då man är barn —
Jag byggde såg och jag byggde kvarn
Vid lilla bäcken den svala.
Millioner plankor det skar min såg,
Och tusen tunnor af korn och råg
Min lilla kvarn kunde mala.

Jag byggde ladgård, jag byggde stall
Af ris och kvistar från gran och tall —
Och stolt sig byggnaden visar.
Af gamla grankottar från i fjor
Fick stallet hästar och ladgård kor
Och kätten kalffvar och grisar.

Visst var den enkel, min barndomstid,
Men dock hvart minne, som knyts därvid,
Jag skall för lifvet bli trogen.
Jag skall ej glömma de sälla dar,
Då jag var hemma hos mor och far
I låga hyddan i skogen.

Och det gick rätt galant.

Uti ett torp i enslig trakt
Min första suck jag drog,
Och detta hände, har man sagt,
Det år Carl Johan dog. —
Min moders tillgång den var knapp
Och min aptit bastant,
Därför uppföddes jag med napp
Och det gick rätt galant.

Vid ett års tid jag kunde gå
Fast det ibland gick klint,
Och förr'n jag fyllde åren två,
Lär jag ha talat rent.
Och när jag väl sett åren tre,
Så kom en gammal tant
Och lät mig läsa A-b-c
Och det gick rätt galant.

I skolan sattes jag en dag
 Som andra gossar små,
 Och snart att stafva lärde jag
 Och lägga hop också.
 Jag lärde skilja en vokal
 Ifrån en konsonant
 Samt dividera hela tal,
 Och det gick rätt galant.

Men snart man mig ur skolan tog
 Och gaf mig det besked:
 Nu kan du ha studerat nog,
 Nu skall du hugga ved. —
 Och yxan tog jag samma da'n.
 Och fast hon stundom slant,
 Jag fälde både fur och gran —
 Och det gick rätt galant.

Om sommarn högg jag uti skog,
 Så berget klang därvid,
 Och huggna veden hem jag drog
 På kälke vintertid.
 I uppfärdslid var nappatag,
 Men nedför backe brant
 Uppå mitt vedlass åkte jag —
 Och det gick rätt galant.

När så en dag vid femton år
 Jag drog i skogen kring,
 Så började jag tänka på:
 Jag kan ju ingenting!
 Att börja läsa blir väl bäst —
 Men böcker? — Jo mot pant
 Jag bad få låna af en präst
 Och det gick rätt galant.

Så lärde jag mig hvad som är
 Nödvändigt att förstå —
 Det jag behöfde ungefär
 Och litet till ändå.
 Och tråkigt ämne högg jag i
 Så väl som intressant. —
 En själfgjord man jag ville bli —
 Och det gick rätt galant.

Författarskap jag pröfvat på
 Och tidningsjobb ett grand,
 Teaterbagateller små
 Jag skrifvit ock ibland.
 Jag mig försökt båd' härs och tvärs,
 På hvarje håll och kant....
 Och stundom plär jag skrifva vers —
 Och det går rätt galant.

Bäcken.

Hör hur lilla bäcken prasslar
Mellan tufvor, stock och stenar,
Hur han tisslar, hur han tasslar
Med små blommor, blad och grenar.

Hur han pratar, hur han pladdrar
Utan tanke, utan nytta —
Sjunger, jollrar, skämtar, sladdrar.
Bäcken är en skvallerbytta.

Bygger hämpling bo i häcken
Under munter sång och kvitter,
Samma dag berättar bäcken —
Hvar det lilla boet sitter.

Går en skytt i sommandagar
Ibland buskar upp i liden,
Sladdrar bäcken att han jagar
Under den förbjudna tiden.

Flyger fjäril ibland tufvor
För att skönsta blomman välja.
Kysstas ett par turturdufvor,
Strax skall bäcken det förtälja.

Om en kväll vid led och stätta
Såta vänner möte hade,
Nog vet bäcken att berätta
Hvad de gjorde, hvad de sade.

Djärf till allra högsta graden
Lilla bäcken är befunnen —
Kysser fröken Björk på vaden
Och Linnéa midt på munnen.

För fru Ek han koketterar,
Klappar gumman Ljung på kinden,
Fröken Blom han kurtiserar,
Sjunger visor för fru Linden.

Med en hvar, som möts på färden,
Brorskål dricker han på fläcken;
Och han känner hela världen
Och är vän och bror med näcken.

Och, som sagdt, alltjämt han pladdrar
Utan tanke, utan nytta —
Tisslar, tasslar, pratar, sladdrar —
Bäcken är en skvallerbytta.

Den högt uppsatte.

Då jag var liten blef jag spådd
Utaf en gammal fru,
Jag skulle stiga mycket högt
Och högt jag stigit nu.
Till välbestäld tornväktare
Jag antogs här om da'n
Och nog är det den högsta plats,
Som finns i hela stan.

Man öfver kyrka, stat och folk
Har upphöjt min person,
Jag står helt enkelt öfver allt,
Båd' lag och religion.
Jag bugar mig för ingen man
Och lyss till ingens bud,
Ty det finns ingen öfverhet
Emellan mig och Gud.

Jag öfver själfva kungen står
 Trots all hans makt och glans —
 Och säkert är att spiran min
 Sig mäta kan med hans.
 Jag öfverlägset från min plats
 På prästen blickar ner,
 Och erkebiskopen helt lugnt
 Jag öfver axeln ser.

Visst säges det att påfven är
 Sin kyrkas högste man,
 Men jag står mycket högre jag
 I alla fall än han.
 Det säges nog han är på väg
 Till paradiset — men
 Så nära himmelen som jag
 Har han ej varit än.

Sig allting från min ståndpunkt ter
 Uti ett annat mått —
 Och hvad af världen anses stort
 Det synes mig så smått:
 Palatsen sig som korthus te
 Och skeppen liksom flarn
 Och människorna allihop
 Som vilsekomna barn.

Sommarsaga.

Jag vet en dunge af fur och granar,
 Där har en täppa man hägnat in,
 Där står en stuga, som ingen anar,
 Där bor en flicka och hon är min.

Hon är så vacker som ros i skogen,
 Så skär som lilja i snöhvīt skrud —
 Hon är mig huld och hon är mig trogen
 Och nästa år skall hon bli min brud.

Så sjöng en yngling så glad och yster,
 Och skäl han hade att sjunga så,
 Men bort i skogen, så mörk och dyster
 Stod bälde riddarn och hörde på.

* * *

Jag vet en lund utaf björk och lindar,
 Där är en tufva, som ingen sett,
 Där har i skydd för båd' regn och vindar
 Jag åt min maka ett bo beredt.

Där bor hon trygg under somnardagar,
 Där har hon skydd under höst och vår;
 Där skall väl också, om Gud behagar,
 Hon ha sitt hem under nästa år.

Så sjöng en fogel i lindens krona,
 Och skäl han hade att sjunga så;
 Men bort i skogen, där furor trona,
 Satt grymme höken och hörde på.

* * *

Och hösten flydde och vintern flydde,
 Och våren kom med sin ljufva fläkt
 Och blomstermattor på ängen sydde
 Och klädde lunden i sommardräkt.

Men tom stod stugan bland gran och furu,
 Och djupt sof flickan i mörkan grift —
 Hon dött på våren, man vet ej huru,
 Kanhända lungsot, kanhända gift. —

Och tomt var boet på lundens tufva
 Och kallt som grafven man tänka plär —
 Ej små att mata, ej ägg att rufva,
 Ej älskad maka fanns mera där.

Och tyst gick ynglingen, blek om kinden,
Så blek som endast sig döden ter —
Och stum satt fågeln i gröna linden —
För honom fanns ingen visa mer.

Men rosen doftar och häggen blommar,
Och solen strålar på himmel blå. — —
Hur likt det är med förliden sommar,
Men ack hur olik det är ändå.

Musik.

Musik får man höra på land och på vatten,
 Den finns i hvart hörn, i hvar vinkel och knut.
 Musik under dagen, musik under natten,
 Snart sagdt öfver allt och i hvarje minut.
 På ingenting annat är världen så rik
 Som just på musik.

Hvad är det man hör när som köksan hon diskar
 Karotter och tallrikar, koppar och fat,
 När hjälphustrun mattor i portgången piskar,
 När bandhunden tjuter af brist uppå mat
 Och husan sig snyter i förklädets flik?
 Jo, det är musik.

Och hvad får man höra, då lillebror snafvar
 Och far mot en vägg som ett rullande klot;
 När frun mellan köket och förmaket trafvar
 Och tillplattar kattungens svans med sin fot
 Och herrn med en rotting dresserar en tik?
 Jo, det är musik.

Hvad hör man när porten sig gnisslande vänder
 På gångjern, som tiden har rostad och böjt,
 När gatpojken blåser i smutsiga händer
 En gäll melodi à la piccolaflöjt
 Och takten den stampas af tacksam publik?

Jo, det är musik.

Hvad är det man hör när vid vaggan det vyssas,
 När kokerskan slamrar i mortel med stöt,
 När sporrklädda klackar och gatstenar kyssas,
 När man på divanbordet knäcker en nöt
 Och när på ett grytlock man rättar en spik?

Jo, det är musik.

Och vrålände mistlur från skären i fjärran,
 Ånghvisslan från tåget som kommer och går,
 Den jämmerligt gnisslande landtmannakärran
 Och koskällan borta i närmaste snår —
 Nog måste man medge att världen är rik

Ändå på musik.

Då hon var ung.

Hon var den äldsta bland syskon små,
 Hon därför tidigt fick börja på
 Att sköta sysslor och nytta göra.
 Och liflig var hon till kropp och själ
 Och hvad hon gjorde gick fort och väl,
 Just så som göromål skötas bära.

Hon gick i kofta och hemväfd kjol
 Med halsen blottad för regn och sol
 Och lockar fladdrande fritt för vinden. —
 Fast utan bredskyggig hatt hon gick,
 Hon inga fräknar på näsan fick
 Men väl en friskare färg på kinden.

Och om det gälde att följa med
 På åkern ut, när till skörd det led,
 Nog var hon den som på handen rörde.
 Hon band sin kärfve båd' fort och väl
 Och följde drängen i hack och häl,
 Hur snällt än denne sin lie förde. —

Hon sattes redan vid femton år
 Att mjölka kor och att klippa får —
 Ej bättre piga man finna torde —
 Och när på lördag hon tog sig för,
 Att göra ostar och tjärna smör,
 Ej någon annan det bättre gjorde.

Och hon därjämte var flink och snäll,
 Att spinna blånor och väfva dräll
 Och att brodera de bästa mönster —
 Hon knyppla spetsar förstod sig på
 Samt stoppa strumpor på häl och tå
 Och skura trappor och tvätta fönster.

Ja, sådan var hon i unga år,
 Fast nu hon gammal och bräcklig går
 Och ej kan lemna det låga tjället. —
 Nu är hon nästan ett barn på nytt,
 Och hälsans rosor från kinden flytt
 Och hjässans lockar fått snö i stället.

Om hon på jorden skall vandra kvar
 Än några år eller några dar,
 Den saken henne bekymrar föga —
 Hon vet, att då hon ur tiden går,
 I bättre vilkor hon börja får
 Som barn där uppe uti det höga.

Viljans makt.

6

Till mycket duger menskan, om hon vill,
Till litet nog, om viljan börjar tryta.
Den som med allvar *vill* en väg sig bryta,
Han *kan* det också, om han klämmer till.

Med redlig vilja grip dig verket an,
Och du skall pris i lifvets täfling taga —
Att det är mödosamt, du må väl klaga,
Men pjunka aldrig med att du ej kan.

Om mindre grad af styrka du har fått,
Nog tung kan bördan bli dig under tiden,
Men sätt blott vilja till i uppfärdsriden,
Och uppåt skall det gå, fast det går smått.

Du skall nog toppen nå, om blott du vill —
Gå bara på en enda tum i sänder,
Och viljan, om du henne rätt använder,
Skall halfva lasset dra och litet till.

Men skall det gå, får du ta friska tag,
Ty såsom oundviklig lag det gäller:
Vill inte menskan själf, vill Gud ej heller, —
Och det är ganska billigt tycker jag.

Och kan du hvad du vill, gör hvad du kan!
Låt andras vilja lag för dig ej sätta —
Gör alltid hvad du anser för det rätta —
Och blif i hvarje fall *din egen man!*

Jaså.

—

Ett litet ord vi svenskar ha,
 Som brukas kan på tusen sätt —
 I hvarje fall det passar bra,
 Blott det betonas rätt.
 Och ordet, som åsyftas här,
 I all sin anspråkslöshet är:
 »Jaså».

En man en god idé tycks få,
 Han söker verkliggöra den;
 Och han misslyckas — börjar på —
 Misslyckas om igen.
 Nu tager tålamodet slut
 Och trött på allt, han brister ut:
 Jaså.

Den lilla frun en hatt vill ha,
 »Jaså» — invänder mannen tvär —
 »Jag tycker den du har är bra,
 Jag är ej millionär.» —
 Frun höjer trotsigt sin gestalt
 Och svarar obeskrifligt kallt:

Jaså.

En flicka får en blombukett,
 Där tyst hon sitter i sitt hem;
 Hon blir så glad, hon rodnar lätt
 Och undrar — ifrån hvem?
 Bland blommorna ett kort sig ter,
 Hon hviskar, då hon kortet ser:

Jaså.

Fästmannen kommer på en »titt» —
 Så söt bukett han aldrig sett —
 Och flickan nämner gladt och fritt.
 Hvem som buketten gett. — — —
 Ett moln sig kring hans panna drar
 Och dröjande han ger till svar:

Jaså.

Om någon glada budskap hör,
»Jaså» blir muntra svaret då, —
Om sorgens fé påhälsning gör,
Då suckas det — »Jaså».
I ljusa eller mulna dar
Har svensken alltid samma svar:
Jaså.

Ingen är dock som du.

—
6

Rund är solen, som vi se där ofvan,
Runda Karlavagnens stjärnor sju;
Och uti Augusti rund är rofvan. —
Ingenting är dock så rundt som du.

Söt är nyss utspruckna rosenknoppen,
Söt är granngårdstuppens lilla fru;
Söt är prima Tanto sockertoppen. —
Ingenting är dock så sött som du.

Mjuk är bolstern utaf ejderdunet,
Mjuk af ris blir pojken i ett nu:
Mjukt på löjtnantsläppen ligger fjunet. —
Ingenting är dock så mjukt som du.

Lätt är fjäriln som kring blomman kretsar;
Lätt en äkta man att bli »sjalu».
Lätta äro blonder, tyll och spetsar. —
Ingenting är dock så lätt som du.

Varm är sommardagens Aurora,
Varm är nyss ur ugnen bragt ragu;
Varm är dalkarl'ns skinnpels uti Mora. —
Ingenting är dock så varmt som du.

Öm är lundens lilla turturdufva,
Ömma älskande som kuttra sju;
Öm blir näsan utaf envis snufva. —
Ingenting är dock så ömt som du.

Lilla runda, söta, mjuka, lätta,
Varma, ömma — får jag sluta nu — —
Rar är hvarje tös, som läser detta. —
Ingen är likväl så rar som du.

Den gamle förmannen.

En gammal förman kände jag
 Och visst en sång förtjänar han. —
 Han hade fått ett arbetslag
 På tjugufyra man. —
 Det skötte han på eget sätt,
 Hans ordningsregel var blott den:
 »Hvarenda karl skall ha sin rätt
 Och hålla munnen se'n».

Förr'n man lärt känna gubbens tag
 Det hände nog — bland yngre mest —
 Att någon gång uti hans lag
 Man hörde en protest —
 Men, »stopp!» var gubbens raska svar,
 »Uti vårt lag man muckar ej —
 Der har du din aflöning, karl,
 Se så, adjö med dej!»

Bad mannen se'n få stanna kvar,
 Så togs han icke mer emot;
 Ty gubben obeveklig var
 För böner som för hot. —
 »Min ordningsregel den är lätt»,
 Sad' gubben — »Man kan lära den:
 Hvarenda karl skall ha sin rätt
 Och hålla munnen se'n.»

Så glunkades en vacker dag,
 Det strejk på verksta'n skulle bli,
 Då sade gubben till sitt lag:
 »Vi strejka inte, vi.» — —
 Till andra lag hans ord sig spred,
 Från man till man det hördes tvärt:
 »Ja, få vi inte gubben med,
 Så är det aldrig värdt.»

Och det ej någon strejk blef af —
 Arbetet fortgick som förut.
 Med rätt man gubben äran gaf
 Att strejken ej bröt ut. — —
 Femhundra kronor stack patron
 Uti hans hand med vänlig nick. —
 »Stor tack», sad' gubben, »det var don!»
 Tog pengarna och gick.

Och gubben var så nöjd i sinn',
Där han i verksta'n gick sin rond —
I bank han satte summan in
Som folkets sjukhjälps-fond.
Och sporde någon på hvad sätt
Man fonden fått — blef satsen den:
»Hvarenda karl skall ha' sin rätt
Och hålla munnen se'n.»

Grofkornig var han någon gång.
Men hvad han sade vann respekt.
Hans språk var ej för en salong,
Men nog var det korrekt. — —
Med fog om gubben sägas kan:
Hans grofhet låg på ytan blott.
Ett präktigt hufvud hade han,
Och hjärtat, det var godt.

Spådom utan humbug.

Då jag till världen lände,
Så sade far min så:
Ack den som ändå kände,
Hvad han skall genomgå.
Min mor, fast blek om kinden,
Raskt inföll: Hvilken slump!
Det bor en fru på vinden,
Som spår i kaffesump.

Så kom en gammal häxa
Och spådde för min mor:
Om pojken där får växa,
Blir han med tiden stor.
Barn bruka katten strypa,
Tills hunden de rå på —
Se'n pojken lärt sig krypa,
Lär han sig snart att gå.

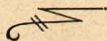
Ni messlingen behöfver
Ej mycket frukta för,
Den sjukdomen går öfver,
Så framt ej pojken dör. —
Om vid tandsprickning händer,
Att pysen ej mår bra,
Så kom ihåg, att tänder
Skall ändå män'skan ha

Får han ej lemmar skefva,
Blir han ett välväxt barn;
Och får han länge lefva,
Så blir han gamle karln.
Kan flaskan han förgäta,
Så dör han ej af sprit —
Och vill han gärna äta,
Så får han god aptit.

Om ej han börjar låna,
Skall han ej skuldsatt bli;
Han drunknar ej i åna,
Om han ej faller i. —
Brås han på andra drängar,
Så blir han mängden lik,
Och får han många pängar,
Så blir han mycket rik.

Om mycket han får lära,
Så blir han mycket lärd;
Om han förtjänar ära,
Så blir han äran värd.
Om nöjen han vill smaka,
Så kommer han på vift —
Får han en präktig maka,
Så blir han lyckligt gift.

Så spådde gamla gumman
En gång för moder min,
Och hela hufvudsumman
På pricken slagit in.
Och det får man bekänna,
Om man är fördomsfri.
En spådom såsom denna
Finns ingen humbug i.

Lekkamraten.

För kvinnan stor respekt jag har,
 Anledningen skall ni få veta:
 Till lekkamrat i unga da'r
 Jag fick en tös, som hette Greta.
 Hon var ej elak, hvad jag vet,
 Men hon var vig och stark, den lilla —
 Och jag var tafatt, hon var het,
 Det gjorde, att jag stod mig illa.

En dag vi skulle kasta sten
 Emot en gran, som stod på planen,
 Vi träffade ibland en gren,
 Men målet var att träffa granen.
 Snart var det med den leken nog,
 Jag råkade att träffa stammen — —
 Och Greta mig i nacken tog
 Och kastade mig midt i dammen.

Vi körde häst med töm och spö,
 Och se'n hon blifvit trött att köra,
 Hon sa', nu skall du äta hö,
 Ty det få andra hästar göra.
 Jag tuggade så svetten rann,
 Det fanns ej annan väg att välja,
 Och tugga gick väl något an,
 Men det var svårare att svälja.

Vi lekte skola ock vi två,
 Fast vi en bokstaf än ej visste —
 Jag gissade från a till å,
 Hon bara skrek, att jag tog miste.
 Så bortåt »skamvrån» hon mig bar —
 Den värsta grop som stod att finna —
 Och jag, jag tyckte, att hon var
 En öfverdådig lärarinna.

Så lekte vi charkuteri,
 Hon skulle sköta om butiken,
 Och jag, förstås, jag skulle bli
 Den jämt kommersande publiken.
 Jag kött och fläsk och fågel tog
 För flera hundratal i stöpet —
 Och allt som oftast hände nog,
 Att jag en »orre» fick på köpet.

Vi byggde hus, det gick så käckt,
Och här låg köket, där låg salen,
Och Greta hon var arkitekt
Och jag var — arbetspersonalen.
Men om ej fort och väl det gick,
Kasserade hon hela baket,
Och jag i hast mitt respass fick,
Så jag slog volt upp öfver taket.

Så mången sommar gick förbi
Och mången vinter med för resten,
Ty lekkamrater voro vi,
Till dess vi hade läst för prästen,
Då täflade vi på kat'kes,
Hon äfven där förstod att vinna. — —
Jag blef i all min tid en mes,
Hon blef en bra och duktig kvinna.

För mycket, för litet.

Man stundom mänskor träffar på,
Som klaga nästan öfverdrifvet.
Den som förlorar blott en tå
Han skriker som det gällde lifvet.
Dock finns det folk, som håller tyst
Midt i den mest befängda scenen —
Min farfar sade ej ett knyst,
Då han bröt af sig bägge benen.

Man visan gör så grann, så lång
På gatan, torget och på klubben,
Om fursten gifver för en gång
En hundralapp till tiggargubben.
Jag vet dock den, som gifvit mer,
Fast namn ej satts på tiggjarlistan:
Den fromma änkan lade ner
Sin sista skärf i offerkistan.

En sportman kallas rapp och snäll
 Och får beröm i tidningsbladen,
 Då han en stilla sommarkväll
 Ror hem från Långedrag till staden.
 Jag vet dock den, som har rott mer,
 Men skördat loford ganska ringa:
 En lots som sig i storm beger
 Att bärga fartyg utvid »Vinga».

En fröken faller från sin häst
 Och rispar midt itu mantiljen;
 Den dagen firas minnesfest
 Hvert år i greffliga familjen.
 Jag vet dock den, som har gjort mer
 Fast ingen honom velat fira — — —
 Den unge målar'n, som föll ner
 Från grefvegodsets högsta spira.

En svältkonstnär han tar sig för
 Att fasta på försök en månad.
 Till hjälte prässen honom gör,
 Och halfva världen står förvånad.
 Nog vet jag den, som svultit mer,
 Fast ingen rosar, ej beklagar — —
 Hvar tionde, godt folk, bland er
 Har svultit alla sina dagar.

Jag vet ej, om jag säga tör,
Att man det stora skattar illa,
Ett faktum är dock, att man gör
För mycket väsen af det lilla.
Men världen är nu en gång så,
Man får väl för dess vanor blunda.
»Det går ändå som det skall gå
Och ej en hårsman annorlunda».

M

Farväl till mitt gamla paraply.

Gamla paraply, vi skiljas må —
 Du har tjänat mig se'n åttiotvå
 Såsom »upphållsmedel»,
 Nu din orlofsedel
 Du i sanning har förtjänt att få.

Jag det vitsord gifver dig med skäl,
 Att du varit mig en trogen träl.
 Du i sol, som blänkte,
 Du i ränn, som stänkte,
 »Öfver hufvud taget» skött dig väl.

Visst har du på gator och i gränd
 För en smula »högfärd» gjort dig känd.
 Klandret ej är billigt —
 Dock jag medger villigt,
 Att du stundom » varit öfverspänd »

Folkets prat du aktat ej ett grand —
 »Under armen» du mig följt ibland —
 Och på promenaden
 Genom hela staden
 Ha vi ofta knallat »hand i hand».

Villigt du för mig din »sko» har blött,
 Stöd mig gifvit, då jag varit trött. —
 Illa har du farit,
 Men du tålig varit,
 Om du också stundom »känt dig stött».

Då jag i min tjänst beslöt dig ta',
 Tio kronor visst du ville ha. — —
 Tio kronor stycket,
 Det är ej för mycket
 För en tjänare, då han är bra.

Ack, jag mins du var en skönhet då.
 Fin och elegant du var som få,
 Då du stod som mönster
 Uti Jepsens fönster
 Sommar'n artonhundra åttitvå.

Men nu är du bräcklig, svag och klen —
Tidens härjning, ack den är gemen!
Must och märg den tager — —
Du är nu så mager,
Att man räkna kan hvartenda ben.

Tack i alla fall för tid, som flytt!
Ingen har dig stulit, ingen bytt. —
Jag dig sluter inne
I ett tacksamt minne,
Äfven om jag skaffar mig ett nytt.

Gif rum för glädjen och förnöjsamheten!

Var glad hur världen än sig vänder,
Var lugn då tiden syns dig svår,
Det knallar en minut i sänder,
En dag, en månad och ett år. —
Snabb nog blir livvets färd för mången,
Ty tidens bantåg går i traf —
Och man är framme vid perrongen,
Förr än man väl vet ordet af.

Hvi är du utaf sorg betagen
För detta livvets små besvär?
Ach, har du bara bröd för dagen,
Du ju för dagen tryggad är.
Låt högre makter för dig råda,
När dagar komma, dagar gå. —
Om du får morgondagen skåda,
Blir det väl utväg äfven då.

Sköt dina plikter lugnt och stilla,
Tag nöjd hvad lifvet dig består
Och var belåten med det lilla,
Om du det större icke får;
Du har ej någon rätt att klandra
Din mindre goda lott ännu,
Det finnes millioner andra,
Som ha det skralare än du.

Sörj icke om din rock är sliten
Och västen klen och hatten spräckt!
Är du ej skyldig för habiten,
Så kan du bära honom käckt.
En lappad sko du väl kan slita
En tid bortåt förutan knot —
Den som fått pjäxorna på krita,
Han står på mycket sämre fot.

Din bostad är måhända ringa,
Upp under taket i en vrå;
Bekvämligheter har du inga,
Slikt bjuder ej en vindskrubb på;
Du har kanhända trappor fyra
Att knoga uppför — rätt i rad,
Men om du har betalt din hyra,
Så kan du ändock vara glad.

Om under det att stormar rasa
Din fönsterruta går i kras,
Så laga hålet med en trasa,
Tills du får råd att köpa glas.
Lägg koks uti din gamla gryta
Och värm din »huttrande» gestalt —
Och skulle bränslet vilja tryta,
Försök att taga saken kallt.

Vårt lif har mycken sorg och smärta,
Och därför just jag manar så:
Gif glädjen plats uti ditt hjärta,
Den främsta plats, som finns att få.
Var glad, det är mitt råd, det bästa,
Naturens lag och himlens bud —
Var glad så fröjdar du din nästa,
Var glad så prisar du din Gud.

Eken i kvarneliden.

Där står en ek upp i kvarneliden,
 Jag tror hon stått där i hundra år —
 Hon har en kappa af ljusgrönt siden,
 Den fick hon ny i förliden vår.
 Hon är så vacker, som ek kan vara,
 Där hon sig höjer så käckt mot skyn,
 Och hvad som hör till det underbara:
 Hon känner alla som bo i byn.

Och hur hon pratar med vestanvinden:
 »Låt bli min klädning, den skrynklas ner,
 Gå du i stället och öppna grinden,
 Här kommer främmande som du ser.
 Men var nu höflig, ty det är prästen,
 En hedersgubbe till kropp och själ —
 Tyst, hvissla icke, du skrämmer hästen,
 Och skenar han, blir det aldrig väl.

»Ack se så okynnig du kan vara,
 Jag blir förargad, om du mig rör.
 En kyss på kinden? Ja våga bara!
 Jaja, jag ropar så prästen hör.
 Då får du plikta för öfverdådet —
 Ja skratta du — men det kan bli gråt:
 Om du blir instämd för kyrkorådet,
 Berättar jag hur du bär dig åt.

»Jag håller af dig, då du är fredlig,
 Men ack nu är du ju stygg igen.
 Låt bli min halsduk, är du beskedlig,
 Jag haft besvär med att knyta den.
 Nu var jag nära att hatten tappa,
 För det du aldrig kan vara still —
 Och så förstör du min gröna kappa — —
 Men tyst, där kommer ett åkdon till.

Och det är länsman, jag känner schäsen
 Och framme är han i största hast —
 Upphör du nu ej att föra väsen,
 Så är jag rädd för, att du blir fast.
 Se hur han vinkar med »tagelhurran»,
 Jaja jag ropar till honom ned,
 Att han får sätta dig in i kurran,
 Om du ej låter mig stå i fred.

»Du tycker nog jag går strängt tillväga,
 När så jag tyglar din djärfva lek;
 Men vara slarfvig det skall jag säga,
 Det anstår icke en hygglig ek.
 Men ack nu trasslar du mina lockar,
 Som nyss jag ansat med sådan flit —
 Se, se hur länsman sig artigt bockar,
 Säg, skall jag be honom komma hit?

»En enda vink det behöfdes bara
 Och häktad blefve du utan nåd,
 Men inte vill jag så elak vara —
 Kom göm dig här i min klädningsvåd.
 Jag vet du menar ej något illa,
 Fast du ibland är en smula fri.
 Men låt nu se du kan vara stilla,
 Till dess att länsmannen kört förbi.

»Men tyst! hvem ser jag i parken vandra?
 Jo mjölnarns Stina och prästens Per.
 Aj, aj nu kyssa de ju hvarandra —
 Jo de genera sig ej, de där »
 — »Ja jag ej heller!» skrek vestanvinden,
 Som nu begynte på nytt sin lek,
 Och kysste halsen och kysste kinden
 Och kysste foten på fager ek.

Goda råd.

Knota ej om du ibland får lida,
Sköt din pligt och knalla sedan på.
Lifvet — nog har det sin mörka sida,
Men det har sin ljusa likaså.

Är du sorgsen, syns dig stunden kulen,
Bäst att lifvet du med jemnmod tar.
Tänk som så: i dag är himlen mulen,
Men i morgon kan den vara klar.

Är du fattig, du mitt råd behöfver;
Säg, när svårigheten griper tag:
Det är knaggligt nu, men går väl öfver,
Det finns fattigare folk än jag.

Och om du i skuld har råkat blifva,
Säg, sen du betalt hvad du förmår:
Det var allt hvad jag er kunde gifva,
Resten skall jag ge er, när jag får!

Om förtälets orm sin gifttand blottar,
Gå helt obekymrad fram din stig —
Tänk att den, som emot vinden spottar,
Spottar på sig själf och ej på dig.

Skulle vännen, som du trott dig ega,
Möta dig med köld en vacker dag,
Laga bara så, att du kan säga,
Det var han som svek, men inte jag.

Att af pröfningar vi alla brännas,
Det kan ingen mänska neka för;
Men jag påstår, att de mindre kännas,
Om vi bära dem med godt humör.

Är du sjuk, hys inga funder skefva
Om hur du din kropp behandla bör —
Ändra lefnadssätt, om du får lefva,
Slut dig i Guds händer, om du dör.

April är ej att lita på.

April kan ingen lita på,
Han lofvar godt men håller sällan.
Visst har han solsken då och då,
Men hagelskurar dessemellan.

Han gör ibland en bra debut
Som vårens tolk i Nordens länder,
Men han kan aldrig hålla ut
I fulla åtta dar i sänder.

Hur fager kom han ej i år
Med sunnanvind och solskensflamma —
Man trodde rakt att det var vår
Kring dal och höjder med detsamma.

Jag köpte löf på stadens torg,
Och det var riktigt grönt till färgen;
Och sippor fick jag full en korg,
Som plockats upp i Ranängsbergen.

Det sjöd i bark, där svälde knopp,
Och gamla drifvan smalt i liden;
Och myggan dansade galopp
Rundt »Gamleport» vid middagstiden.

Och lärkan sjöng och solen sken,
Och värmen tilltog öfverdrifvet;
Och ungmön gick uti Allén
Precis i bara klädningslifvet.

Allt var så gladt, jag gladdes ock —
Att följa tiden det är summan:
Jag stampade min vinterrock
Och köpte parasoll åt gumman.

Men glädjen tog ett hastigt slut —
Så kan en natt förändra saken,
Då nästa morgon man kom ut,
Så låg det tumsdjup snö på taken.

Snö öfver gata, gränd och stig,
Ja, snö utöfver hela marken —
Och pojkar lekte snöbollkrig
Och åkte kälke bort i parken.

Hvart tåg, som kom, var täckt med snö,
 Hvar skuta hade is på ruffen,
 Och vinterklädd gick liten mö
 Med båda händerna i muffen.

Så blef det sol, och snön den smalt,
 Men bäst det var så kom det mera —
 Än var det varmt, än var det kallt,
 Än var det inte någotdera.

Långfredag brukar ris man få
 I enlighet med gamla lagen —
 I år så höll det värkligt på
 Att rägna risgryn hela dagen.

En dag är slask, en dag är storm,
 Det frestar på båd kropp och kläder.
 Det sköna trifs i hvarje form,
 Men aldrig i ett sådant väder.

Vindflöjeln snurrar härs och tvärs,
 Tillkollrad utaf nordanbrisen —
 Och jag har skrivit dessa vers
 Med båda fötterna på spisen.

Om intet vatten finnes.

Att vatten finns på jorden,
Det är då allt för väl,
Ty annars gick den nyktre
Och törstade ihjäl.
Och utan vatten finge
Ej krögarn fulla stop,
Och Sveriges kust och Rysslands
De gingo ju ihop.

Om intet vatten finnes
I källa, bäck och å,
Hur skulle mjölkmadamen
Få späda mjölken då?
Fanns vatten ej i hafvet,
Var båt ej värd ett grand,
Det vore ju omöjligt
För folk att ro i land.

Och funnes icke vatten,
 Då riksdag eger rum,
 Förlägen stode Bergström
 Och Fjällbäck blefve stum.
 Och utan vatten kunde
 Ej prästen döpa barn,
 Och tullskyddsvännen finge
 Ej vatten på sin kvarn

Om intet vatten funnes,
 Så funnes ingen sill,
 Ty det är ju i hafvet
 Hon brukar att gå till. —
 Och utan vatten kunde
 I kvällen mörk och sval
 Ej några kattor dränkas
 I stadens hamnkanal.

Och funnes icke vatten
 I bäck och älf och sjö,
 Då med vår vattenledning
 Det vore tvärt adjö.
 Och blef det eld i gården,
 Slätt skulle brandkårn stå
 Och sjunga vid sin spruta:
 Hej, pumpa, pumpa på.

Dock, vattnet ej skall tryta,
Det snarare blir mer,
Ty hvar gång himlen skuras
Så rinner vattnet ner. —
Vi ligga midt inunder,
Det är för oss en tur,
Och därför bäst det rägnar,
Så få vi oss en skur.

På landet.

Hvad det är muntert i enkelt tjäll
På rama landet i vinterkväll
Vid brasa, sagor och sånger.
Min käre läsare, om du vill,
Skall jag berätta hur där går till,
Jag sett det tusende gånger.

När mörkret sänkes kring dal och hed,
Då tändes brasan af furuved
På öppna, rymliga hällen.
Af handarbeten en hvar tar sitt
Och rock och kofta man gör sig kvitt,
På så sätt börjar man kvällen.

En slöjdar händigt på slef och sked,
En sköter elden och torkar ved,
En spingar alnslånga stickor;
En kardar blånor, en spinner lin,
Och jämt och samt är det nojs och flin
Emellan gossar och flickor.

Så sjungas visor med röst så ren
 Att Sigrid Arnoldson uppå scen
 Ej bättre sjunga dem skulle —
 Om röda rosor och gröna blad,
 Och om ung »Hjalmar, som satt och kvad
 Uppå en blomsterklädd kulle».

Och om beskedligt och väl man ber,
 Så spelar »stall-Calle» handklavér —
 Han spelar alls inte illa.
 Och lille vallpojken, glad och rapp,
 Han spelar vals på en näfverlapp,
 Så man kan knappt sitta stilla.

Och så berättar man bort i vrån
 Om alla jättar och troll och rån,
 Som man har sett i provinsen —
 Så följa skildringar däruppå,
 Om »Genoveva» och »fågeln blå»
 Och den förtrollade prinsen. —

Så täljes sagor på bygdemål,
 Så deklameras ur »Fänrik Stål»,
 Sven Dufvas trygghet och styrka, —
 Och sen en stund man har läst i bok,
 Så draga pojkarne fingerkrok
 Och kanske »spänna i kyrka».

Det hela visar en glad gestalt,
Och mor och far äro med om allt,
Det stora så som det lilla.
Ja, så förnötes i enkelt tjäll
På rama landet en vinterkväll,
Det är ju alls inte illa.

Det blir väl bra med det.

Det gamle Petter föga brydde,
Hur ödet styrde lyckans hjul.
Och med- och motgång, det betydde
För honom ej en enda smul.
Han dagen tog som den sig tedde
Och gick sin väg med lugna fjät —
Hans valspråk var, hvad helst som skedde:
»Å ja, det blir väl bra med det!

Han egodelar egde inga,
Förtjänsterna de voro små;
Men som hans anspråk voro ringa,
Så kände han sig nöjd ändå. —
Fanns ej för dagen bröd på bordet
Och hustrun af bekymmer grät,
Tog Petter tröstande till ordet:
»Å ja, det blir väl bra med det!»

En morgon krossade han foten
 Vid bygget, där en stock föll ner.
 Den högra fortkomstledamoten
 Blef ej till någon nytta mer. —
 Kirurgen ansåg nödigt vara
 Att kapa benet efter knä't
 Godmodigt hördes Petter svara:
 »Å ja, det blir väl bra med det!»

Snart syntes armod hemmet gästa
 Och det blef mörka, sorgsna dar.
 Trots hustrun gjorde städs sitt bästa,
 Blef det dock skulder här och hvar.
 Och »fogden» kom med lagens piska
 Och husets bohag tog i mät —
 Då hördes Petter halfhögt hviska:
 »Å ja, det blir väl bra med det!»

När Petter låg på dödens läger
 Kom prosten — välment som man vet —
 Och frågade hvad hopp han eger
 Om evigt lif och salighet.
 »Mitt hopp», sad' Petter, »har jag knutit
 Vid himlens höga majestät,
 Och Gud har ej sitt barn förgätit —
 Alltså, nog blir det bra med det.»

Droskhästen.

—
6

Jag stackars gamle åkarhäst!
Nu börjar här bli frost och snö.
Nu vore det nog allra bäst
Få lägga sig att dö.

Jag flacka får båd' dag och natt,
Från Redbergslid till Rödesten,
Trots ja i många år haft »spatt»
I mina gamla ben.

Visst sägs att jag är stor och grof,
Och två för droskan äro vi;
Men min kamrat, han är en bof,
Som aldrig vill ta i.

Jag knogar gata upp och ned,
Så svetten lackar från min bog —
Kamraten bara lunkar med
Och låtsar som han drog.

Och går det icke som en dans,
Så börjar kusken att mig slå. —
Det hjälper ej jag viftar svans,
Han piskar mig ändå.

Och om jag biter min kamrat
I halsen, bringan eller knä't,
För det att han är trög och lat,
Så får jag stryk för det.

Och om vid krubban vi få stå
En timma eller så omkring,
Så äter min kamrat för två,
Och jag får ingenting.

Men sätts jag någon gång i stall
Och får en smula ans och vård,
Då glömmer jag i alla fall,
Att nyss min lott var hård.

Och kusken gläder sig också —
Vi ha vår fröjd gemensam, vi, —
Jag gläds för jag får bunden stå,
Han gläds att han är fri.

Han sätter hatten käckt på sne'
Och sjunger om sin hulda mö. —
Och då han tar sitt »höga C»,
Tar jag mitt — »sega hö».

På landet.

Jag utpå landet uti en krök
 För sommarn hyrt mig en villa —
 Det är en stuga med rum och kök,
 Det är ju inte så illa.
 Uti en dunge hon är belägen
 Och ligger endast en bit från vägen.

Det är en stilla och ensam vrå,
 Fast den är enkel och liten. —
 Om ni vill komma och hälsa på,
 Så tackar jag för visiten,
 Men medtag matsäck, det får jag be er,
 Ty jag har alls ingenting att ge er.

På landet har man ej öfverflöd,
 Knappt nog hvad själf man behöfver —
 Man söker få litet mjölk och bröd
 Och hvad man först kommer öfver —
 Och om det riktigt ej fyller västen,
 Får friska luften ersätta resten.

Man plockar nässlor i brist på kål
 Och lagar middag så läcker,
 Man stufvar syror till mellanmål
 Så långt som mjölkttären räcker,
 Och stundom sallat ihop man svänger,
 Så att på landet fins nog mojänger.

Om några veckor få vi spenat
 Och smultron stora och röda,
 Och gröna ärter och »änglamat»,
 Då blir det bättre om föda.
 Så få vi kålrötter i Augusti — —
 Och rotmos det är jag rent förtjust i.

Så har jag träd bakom stuguvägg
 Till skydd för kyliga vindar,
 Jag har båd' furor och al och hägg
 Och björkar, ekar och lindar —
 Och hagtornsbuskar med taggar långa
 Och hasselkäppar otroligt många.

Så har jag ock en musikkvartett,
 Som väl med fog jag kan prisa:
 En hämpling spelar på klarinett,
 Löfsångarn sjunger sin visa,
 En bofink hvisslar i toner fina,
 Och trasten blåser sin occarina.

Ack Nordens sommar hvad den är skön,
Då blommor tufvorna kranza
Och hvarje dunge och lund står grön
Och muntra bäckarne dansa! —
Det är en sak att beklaga bara:
Att han så ytterligt kort skall vara.

Om någon flicka jag skulle ta.

Om någon flicka jag skulle ta,
 Nog vet jag då, hvem jag skulle ha,
 Men gissa det, om I kunnen.
 Jag toge henne där ner i byn
 Med vackra håret och fagra hyn
 Och lilla leende munnen.

Hon med de strålände ögon två,
 Med fina händer och fötter små
 Och klara, soliga pannan;
 Med runda barmen och hals af snö,
 Just hon — den vänaste bygdens mö —
 Jag menar visst ingen annan.

Jag menar henne, som ler så gladt,
 Hon med sitt klingande muntra skratt
 Och sina infall så kvicka.
 Ack, att ni icke förstår mig än!
 Den käcka tösen — jag menar den —
 Det fins ej vackrare flicka.

Blond är hon något, ett grand brunett,
 Hon för sig ledigt, hon rör sig lätt
 Och faller alla i tycket.
 I storlek är hon som en af er —
 Kan jag behöfva att säga mer?
 Jag har sagt mycket för mycket.

Än bär hon kofta, än bär hon blus,
 Än är hon mörkklädd, än är hon ljus,
 Än mörkt och ljust hon förenar.
 Än har hon smycken kring arm och hals.
 Än har hon rakt inga smycken alls —
 Nu vet ni nog hvem jag menar.

Ja, det är flickan jag ville ta,
 Om någon flicka jag skulle ha,
 Ty maken står ej att leta.
 Nu har jag sagt er, hvem flickan är,
 Men om I frågen hvad namn hon bär,
 Jag svarar: Pytt, fick ni veta!

Det råkar så till.

Då man ett öppet svar ej gifva vill,
 Ett nödfallssvar man måste gripa till;
 Och då är bästa svaret man kan få:
 Det *råkade* att blifva så och så.

En jungfru står en dag och diskar glas,
 Och ett, tu, tre — där ligga de i kras.
 Men slog hon sönder? — Åhnej, saken var,
 Hon *råkade* att slå ihop ett par.

En gammal ungtkarl brådt blir äkta man —
 Ja, sådant understundom hända kan —
 Han hade aldrig tänkt att hustru ta,
 Men *råkade* att fria och fick ja.

Uti tamburen kniper man din hatt,
 Du lyckas knipslug slyngel att få fatt.
 Jag stjal ej hattar, svarar spjufvern kvick,
 Jag *råkade* att ta' den, då jag gick.

En tjänsteman för svek tilltalad står,
 En månads suspension till straff han får.
 Har han förfalskat? — Åhnej, han är klok,
 Han *råkat* blott radera i sin bok.

En herre, mycket hög och mycket sträng,
 Slår både ben ock armar af sin dräng. —
 Slog han för mycket? — Säg det blir svårt,
 Han bara *råkade* att slå för hårdt.

En man, som andras mynt om händer har,
 Använder dem tills ingenting fins kvar.
 Hvad har han gjort? — Förskingrat? — Långt ifrå' —
 Han bara *råkat* — låna då och då.

I balsalongen svimmar fager mö,
 Man nödgas blotta barmens hvita snö.
 Ack, stackars liten flicka, söt och snäll,
 Hon *råkat* ta' ett snörlif på i kväll.

I festlig sal champagnekorkar gå,
 Man super tills man icke mer kan stå.
 Men full blir ingen på ett fint kalas —
 Man bara *råkar* ta' för många glas.

En ledsen stöfvel och en glad.

—

Om bister tid vill jag ej tala,
 Ty därom andra talat nog;
 Men att jag står på fötter skrala,
 Det må jag nämna dock med fog.
 Min stöfvel på den ena foten
 Är ledsen till den högsta grad —
 På andra fortkomstledamoten
 Har jag en stöfvel som är glad.

Glad eller ledsen, lika galet,
 Det är på dekadans ändå —
 Man stannar endast uti valet,
 Hvem som är sämre af de två.
 I fjol en laglig form de hade
 Och sutto bra på hvar sin fot,
 Nu rent »olaglig» är den glade
 Och för den ledsne fins ej »bot».

Man undgår ej att bli förvånad,
 Då man min vänstra stöfvel ser;
 Resår han saknat visst en månad
 Och klacken ändå litet mer.
 Han trampar uppå ofvanlädret,
 Och hela hälen står på lut,
 Och sulan vänder han i vädret
 Och ser förskräckligt ledsen ut.

Den högra annorleds sig skapar,
 Uppsluppen ytterligt han är,
 Hans sula framvid spetsen gapar
 Fem centimeter ungefär.
 Och alla sömmarna sig dela
 Och grina till den värsta grad —
 Det gör att stöfveln på det hela
 Ser ut att vara mycket glad.

Ett mycket komiskt intryck gifva
 Visst deras fjät i jordens mull,
 Men intressanta de dock blifva
 För den antika formens skull. —
 Fast deras tanke jag ej fattar,
 Min tro är denna ackurat:
 Den glade åt den ledsne skrattar,
 Den ledsne blygs för sin kamrat.

På nya skor jag börjat tänka,
Och om det kommer att slå in,
Så skall jag till museum skänka
Mitt stöfvelpar med gladligt sinn'.
De kunna läggas i en låda
Och skrivas på, om man så vill:
Här får man ett par stöflar skåda,
Som ha hört Löpar-Nisse till.

Min gamla klocka.

—

Min gamla klocka jag besjunga skall,
 Ej mycket af det ämnet är att göra,
 Men jag försöka vill i alla fall —
 Det kostar ingenting att visan höra.
 Min klocka hon är värd en sång helt visst,
 Det vet en hvar, som henne har fått profva —
 Ja, jag kan säga eder först som sist,
 Det är ej någon vanlig — silfverrofva.

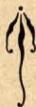
Min klocka har en enkel mekanik
 Och kostar icke heller många öre,
 Hon hänger i tamburen på en spik
 Och hela verket skötes med ett snöre.
 Men bättre klocka få, står icke till,
 Det påstår jag och tar ej ordet åter —
 Kom upp och ryck i snöret hvem som vill,
 Skall ni få höra hur charmant hon låter.

Hon gör ej någon skillnad till person
 Och lider ej af några dumma nycker,
 Hon sjunger alla dagar samma ton,
 Hvem se'n det är, som uti snöret rycker.
 Hon svänger lika katigt bort och fram
 För pessimisten och för muntergöken,
 För prästens fru, skomakarens madam
 Och bondens kära hälft — och nådig fröken,

Jag öppnar alltid, då signal hon ger,
 Om ej för annat för att snöret spara,
 Dock genom nyckelhålet först jag ser,
 För att få reda på hvem det kan vara.
 Ibland det blott en liten parfvel är,
 Som ber om bröd och kanske några slantar,
 Och stundom är det ock en sådan där,
 Som bara går och stämmer folk och — pantar.

Nyss, då i stilla enslighet jag satt,
 Gaf klockan larmsignal för summa fyra:
 En exekutor, hvilken kräfde skatt,
 Så värden, som begärde få sin hyra,
 Så en vaktmästare, som gaf besked,
 Att min accept på banken fanns att fria,
 Och sist en karl, som lemnat koks och ved,
 Och gaf sig katten på att få en tia.

Om något sådant skulle hända mer,
Att uppå för'stun björnarne sig skocka,
Så kan väl hända jag en dag tar ner
Min gamla, kära, hederliga klocka. —
Men önsken I, att hon skall hänga kvar,
Till efter rättelse det eder länder,
Att ni skall lämna anstånd litet hvar
Och sedan komma till mig en i sänder.

En fäst i det gröna.

Det fäst i det gröna en dag skulle bli,
 Man ville ha roligt —
 Jag bjöds utaf vänner att delta' däri
 Och tidigt på morgonen tågade vi
 Till landet, ty vädret var soligt.

I teten där svajade flagga på stång
 I blågula färgen —
 Och ingen blef efter fast vägen var lång,
 Ty marschen upphjälptes med klingande sång,
 Så att det gaf eko i bergen.

Så gjorde vi halt på en grönskande plan
 Bland blommor så sköna. —
 Där bullades upp mellan furu och gran
 Den matsäck vi hade fört med oss från stan —
 Man äter så bra i det gröna.

Och sedan vi ätit i timmarne tre,
 Båd' ymnigt och träget,
 Vi gruppvis begynte till skogs oss bege —
 Ty det var ju klart att en hvar ville se,
 Hur landet månd' vara beläget.

Snart var man förtrogen med närmsta terräng —
 Nu dansen att tråda —
 Och nu bar det af uti flygande fläng
 I lekar och dansar på grönskande äng,
 Så maken man sällån får skåda.

I lekarne deltego stora och små
 I vildaste yra —
 Och stod man på hufv'et ibland, det fick gå,
 Och hade man svårt att sig hålla på två,
 Så tog man sin räddning på fyra.

Och dansen den gick uti vildaste sken,
 Som flygande jagten.
 Man hvirflade om ibland tufvor och sten,
 Man dansade både med armar och ben,
 Förutan en tanke på takten.

Och gubbarne stodo ej efter ett grand,
Trots frodiga kroppar —
De togo sin flicka med kinder i brand
Och lyftade henne i valsen ibland
I jämnhöjd med ungskogens toppar.

Rätt lustigt sig dansen för dem månde te,
Som åsågo saken,
Ty folket i trakten, som kom för att se,
De ropade bara: Ack herre min je!
Så ha vi dock aldrig sett maken.

När så i det gröna vi tillbringat da'n
Och kvällsmat var äten,
Så stälde vi upp oss på grönskande plan
Och tågade åter från landet till sta'n
Med svajande fanan i teten.

Illusioner.

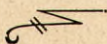
Nog minns jag hur, då jag var ung,
Jag tänkte mig på livvets stråt,
Om inte just precis bli kung,
Så något där bortåt.
Min tanke sökte stjärnors land
Och solars hem och mycket mer —
Den flög så fasligt högt ibland,
Att aldrig den kom ner.

Jag drömde mig i ryktets famn
Uppsvingad till — hvad knappt jag vet:
Jag drömde om ett fräjdadt namn
Och popularitet. —
Men endast glömska blef min lott,
Och vad jag nästan hålla vill,
Att ej en gång en hottentott
Vet af, att jag finns till.

Jag ville bli en rik person,
 En riktig penningmatador,
 Som skrapar hop en million
 Så där på några år. —
 Men mina pengar, de ha gått
 Så fort de kommit in, gunå's,
 Ty jag en portmonnä har fått,
 Som ej har något lås.

Ett ekipage nog tänkte jag
 Att få så väl som mången ann';
 Jag tänkte och en vacker dag
 Få åka efter spann. —
 Nu är allt hopp förbi precis
 Att köra få, det ser jag bäst...
 Jo, med en barnvagn möjligtvis,
 Om själf jag vill bli häst.

Jag tänkte på turistens vis
 Få luffa världen kring ett slag,
 Få skåda London och Paris,
 Neapel, Rom och Prag. —
 Jag tackar, jag, för slik turist:
 Knappt utom sta'n jag sett vår sol,
 Jo, utvid Marstrand tror jag visst
 Jag var *en gång i fjol.*

Ur människolifvet och djurvärlden.

Då fiskarflickan gick i kjol,
Som tätt slöt kroppen åt,
Då var hon klädd för regn och sol,
För sjö och skär och båt.
Men när hon kom vid dugg och skum
Uti tournyr kavat,
Blef torsken af förundran stum
Och skäddan hon blef flat.

Då fiskarn gick uti sydväst
Och transmordt stöfvvelskaft
Och »bundsjal» omkring halsen fäst,
Det angaf mod och kraft. —
Men när han kom i silkeshatt,
Stärkskjorta hvit och snygg,
Då brast aborren uti skratt,
Så han fick krokig rygg.

Då jägarn gick i vadmalsrock
Och stöflar upp till knä't,
Då skälfde villebrådets flock
Vid ljudet af hans fjät.
Men när han kom i smärtingsko,
Manschetter, krås och frack,
Då skratta haren i sitt bo,
Så öfverläppen sprack.

Då höns-madamen gick med band
Kring hjässans gråa lock,
Visst syntes hon antik ett grand,
Det klädde henne dock
Men när hon kom med kam och don
Och lugg — blef tuppen gram
Och sig i hufvet ref med klon,
Tills äfven han fick kam.

Gåsflickan skapades att gno
Barfotad uti dyn —
En dag kom hon i guldskinnsko,
Det var en sällsam syn.
Nej, tänkte gåsen i sitt sinn',
Nu skäms jag här jag går —
Och så tog hon och sydde skinn
Emellan sina tår.

Och skapad att gå rak och rätt
Är män'skan, genuin.
Dock Noak gick på annat sätt.
Se'n han fått smak på vin.
Då sade apan på sin gren:
Jag blygs att se därpå — —
Då män'skan går på fyra ben,
Får jag väl gå på två.

Hösten.

»Hösten kommer, stormen hviner
Skarpt igenom fur och gran
Och bak' himlens rullgardiner
Dröjer solen hela da'n.
Man har trott hon skulle glänta
På gardinen litet smul,
Men det är väl ej att vänta
Mer på denna sidan jul.»

Ja, så sjöng jag här förliden
Under mörka, mulna dar;
Men i går vid middagstiden,
Lyste solen blank och klar.
Handen jag till hatten förde,
Gjorde stor honnör och bad:
Ack, förlåt mig, om du hörde
Hvad jag här om dagen kvad.

Hög och ren är himlarunden,
 Solen glimmar blank och trind.
 Genom kronorna i lunden
 Susar sydlig sommarvind.
 Bäckan sorlar, källan glittrar,
 Fjorden ligger djup och blå
 Och bevingad skara kvittrar
 Muntert uti hvarje vrå.

Många dagar, ljusa, klara,
 Torde ännu stöta till —
 Jo, jo, hösten han kan vara
 Riktig trefflig om han vill.
 Visserligen kommer kvällen
 Litet brådt i höstetid,
 Men när solen göms bak fjellen
 Så tar månen genast vid.

Ack, den stilla aftonstunden,
 Den är ljuf i högsta grad,
 När två älskande i lunden
 Ta' en månskenspromenad.
 Många namn i barken skurna
 Månen sett i himlens päll:
 Många eder blifvit svurna
 Uti stilla månskenskväll.

Och det hösten är som skänker
Dessa kvällar utan tal. —
Under hösten månen blänker
Vänast öfver berg och dal.
Jo, jo, hösten den kan vara
Riktigt treffig om den vill;
Lys, o lys du måne klara
Ännu några veckor till!

Vintervisa.

Att sommardagen prisa
Jag sjungit då och då.
I dag en vintervisa
Jag har att bjuda på.
Det skall min uppgift blifva
Bevisa om jag kan,
Att vintern med sin drifva
Är trefflig äfven han.

Se hur den vida runden
Sig ter i högtidsskrud;
Se hvarje träd i lunden
Står hvitklädt som en brud!
En hvar må ha sitt tycke,
Men säga hvad man vill,
Ej sådant »vinterstycke»
Har sommarn maken till.

Skall det om sommarns lekar
Och vinterns fråga bli,
Jag ingalunda tvekar
För vintern ta parti.
Hvad är allt glam i dungar
Vid lek i sommartid
Mot skrån af tusen ungar
Upp i en kälkelid.

Hvad är att barbent springa
Omkring på grönklädd stig.
Mot att få kulor svinga
Uti ett snöbollskrig? —
Hvad är att båtar forma
Och sätta ut i sjö,
Mot nöjet att få storma
En fästning utaf snö?

Och isen får man profva
Med kanor dammen kring,
Och sätter man en rofva,
Så gör det ingenting.
Och man får skridskor åka,
För både hej och hi —
Fast näsan ju kan råka
Att femte foten bli.

På skidor promeneras,
Då snön går upp till knä't,
Och slädparti rangeras
Med fällar och med nät. —
Med skäl man sommarn prisar,
Men vintern ock, minsann,
Med drifvor och med isar
Är trefflig äfven han.

Lilla frun.

Till ämne för min sång jag tar
I dag den lilla frun att prisa,
Jag tycker, att hon är så rar,
Att hon är värd sin egen visa.
Hon är så glad, hon är så blid,
Jag vet ej hur jag ord skall finna.
Kort sagdt, jag har i all min tid
Ej sett en mera älsklig kvinna.

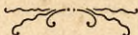
Om hon är vacker eller ful,
Den frågan kan jag ej besvara,
Och det betyder ej en smul,
Hon är just som en fru bör vara.
Fot har hon lätt, hand har hon fin
Och ledigt hennes sysslor falla,
Hon visar jämt en glädtig min
Och har ett vänligt ord för alla.

Hon fuskar ej i poesi
Och har ej lärt piano spela,
Men hon är mycket skicklig i
Att hålla barnens strumpor hela.
Hon kan ej röka cigarrett,
Ej heller silhouetter rita,
Men hon kan sköta om en tvätt
Och håller mannens kragar hvita.

För nyttig verksamhet och id
Hon hinner ej romaner läsa,
Men sopa golvet har hon tid
Och hinner putsa pojkens näsa.
Hon aldrig lägger sig i blöt,
När mannen dagens frågor granskar,
Men dottern lär hon koka gröt
Samt rensa fisk och laga handskar.

Hur många klädning grannfrun sytt,
Bekymrar hon sig föga öfver,
Hon skaffar en och en på nytt
Jämt i den mån som hon behöfver.
Hon köper hatt hvart femte år,
Och för att dock till modet höra
Hon ändrar honom höst och vår —
Så borde alla fruar göra.

Af smink på hy fins ej ett spår,
Men kinder har hon friska, mjuka.
Ej krusad lugg, men kortklippt hår,
Precis som våra pojkar bruka. —
Ack, allt hur väl det henne klär!
Jag vet ej hur jag ord skall finna.
Kort sagdt, den lilla frun hon är
En riktigt rar och älsklig kvinna.

Julen kommer.

Och julen kommer till furstlig sal —
Där tindra julljus i tusental
Från stolta kronor i taket.
Och borden digna af läcker mat
Och frukter glöda på silfverfat
Och glada anleten stråla.
Och vinet gnistrar i klar kristall
Vid ljufva, smekande toners svall.

Och julen kommer till änkans tjäll —
Där sprakar brasan på spiseln's häll
Och granris tiljorna gömmer.
Och fönstret smyckats med hvit gardin
Och ljusastakan fått »stearin»
Och hyllan papper med taggar,
Och bordet nystruken duk också,
Med gamla slägtbibeln ofvanpå.

Och julen kommer till skrubb så trång.
 Där sitter mannen i »bussarång»
 Vid flaskan, glaset och pipan.
 Ett ränkigt bord och en stol »skavank»,
 I en buteljhals en sömnig dank,
 En trasig handduk i rutan,
 Och framåt golfvet en smutsig fläck
 Från klumpig träsko, som sprungit läck.

Och julen kommer och hälsar på
 Hos bleka sömmerskan likaså,
 Som hyrt ett kyffe på vinden.
 Se magra handen, hur snabbt den går!
 Var flink, så kanske du hvila får,
 När det till julottan ringer!
 Maskinen snurrar så snabb, så snäll —
 Grossörskans klädning skall hem i qväll.

Ja, julen kommer om några da'r
 Till mig, till dig och till en och hvar,
 Och glad jag henne vill möta. —
 Och furstens frukter, musik och vin,
 Den bleka sömmerskans symaskin,
 Blusmannens bränvin och »knaster»
 Och änkans bibel, förstådda rätt,
 Förkunna jul, fast på skilda sätt.

Tankar vid Nyårstid.

Ett år vi åter gå till möte
Med dess i dunkel höljda da'r.
Hvad skall det bära i sitt sköte
För mig, för dig, för en och hvar?
Hvad skall det ge af fröjd och smärta,
Hvad pröfning skall oss förestå?
Så frågar bäfvande hvart hjärta,
Men ingen ger oss svar därpå.

I ödets bok vi fåfängt leta
Ett svar, som tillförlitligt är —
Det hör ej män'skan till att veta,
Hvad nästa dag i skötet bär.
Af år som gått vi minnen äga,
Vi se den flyende minut,
Men hvem kan vid ett nyår säga,
Om han får skåda årets slut?

Allvarligt ställa årens skiften
 För oss förgänglighetens lag.
 Hur mången gömmes ej i griften,
 Förr'n vi se nästa nyårsdag.
 Och om dig också blifver gifvet
 Att bära ålderns gråa hår,
 En rätt betydlig del af lifvet
 Försvinner dock med hvarje år.

Du som är fattig, arm och ringa,
 Din hårda lott med saktmod bär,
 Låt bitterheten dig ej bringa
 Till mer beklaglig än du är.
 Och du, som större håfvor äger,
 Lär dig att bruka guldets rätt,
 Så att en gång, då Gud dig väger,
 Han icke finner dig för lätt.

Var glad i lifvets ljusa dagar,
 Var stark, då mörka falla på!
 När allting går, som Gud behagar,
 Kan det ej annorlunda gå.
 Jag lugn mot nya året blickar
 Och möter dagen glad och nöjd,
 Jag vet att den som sorgen skickar,
 Han skickar äfven hopp och fröjd.

Lifvets växling.

—6—

Lifvet växlar färger alla dar,
Ingen stadig glädje jorden har;
Kungatroner ramla,
Nya hus bli gamla,
Motigheter möta litet hvar.

Lifvets nyckfullhet har ingen gräns,
Torparsonen kan bli exellens,
Och af största snille
Blef, då ödet ville,
Endast en förlorad existens.

Det på lifvets stig bär upp och ned,
Mången föres in på orätt led,
Den, som smed bort blifva,
Sätt's att lagar skrifva,
Den, som bort bli präst, får såga ved.

Mången födes rik till jordens grus,
 Kulen afton följer morgon ljus,
 Bort flyr millionen — — —
 Själftva börspatronen
 Kan få sluta på ett fattighus.

Efter lyckan jagar Pål och Per —
 Sedd på afstånd hon förförisk är.
 Om man henne hinner,
 Man dock oftast finner,
 Att hon endast är en falsk chimär.

Så är lifvets växling, ödets lag,
 Så det gick i går och så i dag.
 Män'skans makt är ringa,
 Hvem kan ödet tvinga?
 Icke du, min vän, och icke jag.

Därför tag förnöjd hvad ödet ger,
 Ena gången mindre, andra mer. —
 Hur det än må vara,
 Sist skall du erfara,
 Att det är det bästa dock som sker.

Tiggaren.

—

Väl ingen i min hembygd finns,
 Som icke gamle Jakob minns —
 Nu är han gömd i mullen.
 Uppå hans graf finns ingen sten,
 Men fridfullt hvila dock hans ben
 Inunder gröna kullen.

En hand, en fot han re'n som barn
 Förlorade uti en kvarn,
 Där han var hjälpträng redan.
 Så fick han träben, så kom nöd,
 Han måste ut att be om bröd,
 Det blef hans yrke sedan.

Han vandrade från by till by,
 Dock alltid nöjd och glad och kry,
 Ett lynne värdt att prisa.
 Och hvart han kom, han sjöng en sång,
 Som själf han diktat hop en gång.
 Så ljöd hans enkla visa:

»Jag har ej stuga, har ej säng,
 Ej någon börs, ej någon »peng»,
 Ej åkrar eller gården.
 Men slikt gör mig ej hufvudbry,
 Jag har mitt hem i hvarje by
 Och del i helá världen.

»Den rikes gård är äfven min,
 När hälst jag vill, jag tittar in,
 Jag ofta gjort försöket.
 »Storstugan» bonden själf må ha,
 För tiggargubben är det bra,
 Att få en plats i köket.

»Jag ej afundas riker man —
 Inunder samma tak som han
 Man äfven mig skall finna.
 Vår mat blir kokt i samma spis,
 Och så betjänas vi precis
 Af samma tjänarinna.

»Väl får han mången läcker rätt,
 Jag kanske blott en vällingskvätt,
 Men hvad betyder detta —
 Han äter blott hvad han förmår,
 Jag skrapar ur min vällingtår
 Och vi bli båda mätta.

»Jag ingen tiggarpåse bär,
 Mitt bröd för dagen jag begär
 Och ingenting deröfver.
 Får jag en lapp till blusens våd
 Och så en slant till nål och tråd,
 Har jag hvad jag behöfver.

»I Guds natur min del jag har,
 Hans sol den lyser lika klar
 För fattiga och rika.
 Hvad båtar mindre eller mer?
 Då vi i jorden bäddas ner,
 Bli vi ju alla lika.»

Så sjöng han — visan är ej grann,
 Men som ett prof hon tjäna kan
 På ett förnöjsamt sinne.
 Jag hörde den i unga da'r,
 Och ord för ord jag har den kvar
 Ännu i troget minne.

Han fattig lefde, fattig dog,
 Så fattig, att han sad's med fog
 Stå ensam i det stycket.
 I bouppteckning togs emot
 Tolf skilling och en vadmalsbot —
 Det var ju inte mycket.

Ett "byagille" i den gamla tiden.

En gång i byn det skulle bli
Ett litet treffligt gille;
Och rätt att taga del däri,
Det hade hvem som ville.
En krona offrades per man
Till »flytande traktaten»,
Och kvinnorna sig togo an
Att dra försorg om maten.

För ändamålet fick man visst
Lokal, som hette duga:
Tre rum och kök och förstukvist
I Håkan Bengtsons stuga.
Man lofvade betalning god
Åt den som ville spela,
Och Nils i Åsen färdig stod
Att gnida på sin »fela».

Och mat på bord och öl i stop,
 Det sågs just inte tryta,
 Och bålar rörde man ihop
 I madam Bengtsons gryta.
 Bra för sig tog hvarenda gäst
 Och ingen svika ville,
 Ty den som kan förtära mest
 Är styfvast i ett gille.

Man åt och drack som då man vill
 Den främste gästen vara —
 Att ingen satte lifvet till,
 Hör till det underbara:
 All rörelse man tyckte ju
 Medföra skulle våda,
 Men upp från bordet bar det nu
 Direkt att dansen tråda.

Och polskan uti flyg och fläng
 Båd ung och gammal trådde,
 Och Nils i Åsen gned sin sträng
 Så mycket han förmådde.
 Och fart i dansen var det nog
 Och takt, som hette duga —
 Det knakade i hvarje fog
 I Håkan Bengtsons stuga.

Man svängde om för hi och hej
Uti den muntra flocken,
Och gammal farbror blygdes ej
Att slänga af sig rocken,
Och käramor hon slog sig lös
Med upplöst blus vid barmen,
Och drängen »hyfvade» sin tös
I höjd med fönsterkarmen.

Att natten småningom försvann,
Ej någons sinne brydde,
Man dansade så svetten rann
Till dess att dagen grydde.
Och förr än ljusan dag det var,
Man icke sluta ville...
Så gick det till i forna dar
Allt på ett »byagille».

Vid midsommartid.

Jag gjorde till landet en titt i går
Att muntra mitt sinne —
Det vimlade folk uti vinklar och vrår
Och jubel det var i hvar häck, i hvart snår,
Och lif på hvarendaste pinne.

Där stod en majstång på kullens topp
Med tusende kransar,
Där tråddes en vals, och där flögs en galopp,
Där dansades »rillen» för hi och för hopp
Och alla slags roliga dansar.

Och Stall-Kalle spelte på handklavér,
Så bergen de dundra' —
Och ringen, den växte och växte allt mer
Och dansande paren de blefvo allt fler —
Jag tror det var aderton hundra.

Och borta i dungen bland gröna blad
 Och rosorna röda,
 Där sjöng en student till den vildaste grad:
 »På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad» —
 Så han kunnat uppväcka döda.

I skogsbrynet lekte man änkelek,
 Och lustigt gick jagten.
 Man gensköt hvarandra kring björk och kring ek.
 Och gossen han skrattade, flickan hon skrek,
 Så att det gaf eko i trakten.

Så drogo de »sladden», en rad så lång,
 Där nere på ängen —
 Det gick uti buktande, ringlande gång,
 Och allt som det gick, blef det vildare språng
 För den som var ytterst på slängen,

Madamer i dukar och gubbar med skägg
 Och herrskap för resten,
 De bullade upp under alar och hägg
 Smörklickar och limpor och skinkor och ägg
 Och fingo sig litet i västen.

Ja, sådant är lifvet en sommardag
Där ute på landet.
Där finner man nöjen af tusende slag —
Och därför jag gör nu till landet ett slag
I regeln så ofta jag kan det.

Den gamla grinden.

Den gamla grinden har ni sett,
 Som stänger vägen upp i liden.
 Nu hänger hon en smula snedt,
 Dess gångjern naggats hårdt af tiden.
 Men en gång var hon stilig nog
 Och målad tegelröd för resten —
 Den första hon i ryggen slog,
 Det var den gamle sockneprästen.

Den grinden, den var underbar,
 Där hon på sina krokar hängde:
 Hon mycket svår att öppna var,
 Men däremot hon själf sig stängde —
 Hon flög igen, så att det hven,
 Och därvid hände ej så sällan,
 Att den som var en smula sen,
 Han fick sitt ena ben emellan.

En gumma satt på vägens kant,
 Beredd att sköta grindens »stänge»,
 Fick för besväret hon en slant,
 Så neg hon både djupt och länge.
 Och fick hon intet, var det bra,
 Blott hon ett vänligt ord fick möta —
 Men var man nosig fick man ta
 Och själf den gamla grinden sköta.

En »knalle» kom en gång dit ned,
 Men tänkte sina slantar spara,
 Själf öppnade han grinden bred
 Och anade ej någon fara.
 Men grinden, som hans uppsåt såg,
 Sitt »tack för hjälpen!» gaf på fläcken —
 I ena diket »knallen» låg
 Och i det andra diket säcken.

En sprätt kom också dit en dag,
 Bad gumman dra till andra världen,
 Slog grinden upp uti ett tag
 Och tänkte stolt fortsätta färden.
 Men grinden kom på vanligt sätt,
 Och spårlöst sprätten sågs försvinna —
 En hatt, en käpp, en cigarett
 Var allt som återstod att finna.

En gammal fröken med sin hund
Igenom grinden tog sin kosa,
Men hunden stannade en stund
För att på grindens stolpe nosa. —
Och grinden kom uti ett nu
Och träffade den stackars taxen,
Så att han delades itu
Som om det varit klippt med saxen.

Den grinden nafsat har min klack
Och sargat hälen många gånger,
Hon knipit skörten af min frack
Och smutsat mina pantalonger.
I går hon bortslet från min fru
En klädningsvåd från upp till nedan —
I grinden sitter den ännu,
Om ingen tagit bort den sedan.

En titt till badorten.

Nu får man njuta af sommar och sol,
 Långe man dväljts vid den kvalmiga härden.
 Här är en vrå vid den blånande fjärden —
 Mjukis, go' vänner, och tack för i fjol!

Se, man mig hälsar med flagga på stång —
 »Välkommen till oss» från bryggan hörsljuda.
 Hvad kan till tacksamhet jag eder bjuda?
 Tagen som gengäld min blygsamma sång.

Vänskapen skattar jag högt på vårt klot,
 Ej skall er pröfvade vänskap jag bryta;
 Men kan jag nya bekantskaper knyta,
 Ha ni väl ingenting dock däremot?

Ack, när härute bland skären jag står,
 Ser denna tafla med bilder så rika,
 Växlande ständigt och ständigt sig lika,
 Är det som skildes jag från dem i går.

Buktiga stranden, nog känner jag den —
 Båtar och segel, allt gamla bekanta —
 Tufvor och stenar och klipporna branta,
 Hvar liten buske jag känner igen.

Där ligger udden, dit fordom jag gick,
 Långt innan solen på himmelen blänkte,
 Och där jag satt till dess kvällen sig sänkte,
 Metande torskar och — ingenting fick.

Där ha vi klippan, den högsta på ön,
 Där på sin sluttande, såpade bana
 Badande ungdomar pläga slå kana
 Upp ifrån toppen och rätt ner i sjön.

Där ligga villor, som ägas privat —
 Högt stiga gaflar och torn ibland bergen —
 Lusthus båd gula och hvita till färgen
 Titta ur grönskan som ägg i spenat.

Där ligga stugor i solbelyst lid;
 Utsikt åt söder och utsikt åt nordén —
 En har sitt propraste fönster åt fjorden,
 En åt en vedbod, som ligger bredvid.

Badgäster fullt i hvar vinkel och vrå,
Uppe på vindar, i kök och i skrubbar;
Fruar och fröknar och pojkar och gubbar,
En i hvart fönster, i somliga två.

Villor och stugor och kojor gått åt,
Billiga ställen så väl som de dyra,
Andersson lyckats ett vindsrum få hyra,
Pettersson lär visst ha hyrt i en båt.

Ack, men se kvällsol'n ren bjuder godnatt —
Åter till stadens kontor och butiker!
Ångbåten kommer — uhu, hvad han skriker! —
Hvar är min kappa, och hvar är min hatt?

Friskt mod.

Tröttna icke under loppet
Utaf livvets kamp och strid,
Känns det tungt, så lef i hoppet
Om en bättre tid.
Tänk i hvarje nöd och fara
Och besvär:
Värre kunde det väl vara,
Än det är.

Friskt humör i alla väder,
Tro på Gud och sköt ditt schå!
Något grand till mat och kläder
Skall du alltid få.
Du i dag din middag äter
Som i går —
Det lär äfven bli potäter
Nästa år.

Spricker rocken liten smula,
 Finns väl både nål och trå';
 Har din stöfvel ingen sula,
 Slit på strumpan då!
 Sviktat hatten, stöd kan tagas
 Utaf papp —
 Grinar västen kan den lagas
 Med en knapp.

Vill man bostad dig ej unna,
 Kan ej nattlogis dig ges,
 Kom ihåg att i en tunna
 Sof Diogenes —
 Krigaren till sofplats äger
 Mark och skog —
 Tarfvas hvila, något läger
 Får man nog.

För att lefva du behöfver
 Litet nog på livvets stig —
 Vill du hafva därutöfver,
 Blir en sak för sig.
 Jag har endast velat säga,
 Att en bör
 Uti alla skiften äga
 Godt humör.

Fruntimmersveckan.

Kvinnan är nyckfull, det känner man till,
Men hon är älsklig och rar, om hon vill,
Stundom med tårar på kind hon sig ter,
Stundom hon ler.

Fruntimmersveckan till ända har gått,
Vackrare vecka ej sommarn bestått. —
Nu, mina damer, I gjorden det bra,
Tack ska' ni ha!

Sara hon smålog så innerligt täckt,
Då hon i morgonens gryning blef väckt;
Gjorde i flygande fläng toilett,
Luftig och lätt.
Klädning hon tog just en nystruken blå,
Med små förtjusande molntappar på,
Rägnkappa ingen, blott ljus »en tout cas». —
Sara var bra.

Och *Margareta* begynte sin dag
 Strålande skön och med utsökt behag,
 Men på sin klädning, så luftig och täck,
 Fick hon en fläck.
 Då blef hon ledsen, den sköna, och grät
 Ymniga tårar, hvem undrar på det;
 Dock var hon strålande glad innan kväll —
 Greta var snäll.

Vacker och glad steg *Johanna* ur bädd,
 Snart var hon mornad och fort var hon klädd;
 Svepte kring bländande skuldra och hals
 Ingenting alls.
 Lätt kring gestalten smög luftiga kjol'n,
 Bredskyggig hatt dolde hjässan för sol'n,
 Glädtighet lyste från panna så klar —
 Hanna var rar.

Blyg *Magdalena* vid gryende dag
 Visade tvekande sina behag,
 Svepte i blus, då minuten var varm,
 Svallande barm;
 Dolde i rob, då det fläktade kallt,
 Hela sin smidiga, täcka gestalt;
 Och hur i blus eller rob hon sig slöt,
 Lena var söt.

Emma hon tedde i morgonens vind
Fladdrande lockar och blomstrande kind.
Rosor och liljor och blommor i hatt
Nickade gladt.
Hyllad af smekande vindarnas kör
Emma var just vid ett präktigt humör,
Leende, strålande fager och käck —
Emma var täck.

Skön slog *Kristina* upp ögonen två,
Solen den lyste och himlen var blå,
Blommorna andades vällukt så sann,
Dagen var grann.
Halfklädd i värmen *Kristina* sågs gå,
Så gingo hennes kusiner också.
Ja, mina damer, I gjorden det bra, —
Tack ska' ni ha.

Klass-skillnad.

—

Du son af älskad fosterjord,
 Låt dig ej dâras utaf prat;
 Klass-skillnad — nämn ej detta ord,
 Det fostrar endast hat. —
 Vår värld har stora män och små,
 Men blott en klass för båda två.

Allt prat om klasser — bort det där! —
 Det fins blott *en*, så vidt jag vet:
 En *arbetsklass*, som innebär
 All världens mänsklighet.
 Bland alla folk, så röd som hvit,
 Det finns ej en, som ej hör dit.

En blusman, som tar spaden an
 Och ärligt föder sig med den,
 Han stolt i bredd sig ställa kan
 Med statens främste män;
 Ty som arbetare de stå
 I samma klass — det finns ej två.

För ärligt yrke blyges ej,
 Om ock det ringa synas kan.
 Sak samma, om du är plebej,
 Om du är adelsman.
 Arbeta, gäller utan krus
 För man i frack, för man i blus.

Arbete nämnas bör med fog
 Allt nyttigt verk på jordens ring;
 Om jag med penna, du med plog,
 Betyder ingenting —
 Och kungen själf hör här vid lag
 Till samma klass som du och jag.

*Ett folk, en klass, så står det till,
 Trots skilda värt på lifvets stig.
 Finns folk, som ej arbeta vill,
 Det bilde klass för sig — — —
 Till Gud vi hoppas att i den
 Ej komma många svenske män.*

Det knallar ju en dag i sänder.

—

Trots lifvet stundom mörkt sig ter,
 Jag låter icke mödet falla;
 Ack, motgång mindre eller mer,
 Det skola vi ju pröfva alla. —
 Jag söker taga lifvet lungt,
 Hur ödet mina vägar vänder
 Och tänker, då det kännes tungt:
 Det knallar väl en dag i sänder.

Med tålmod jag dagen ta'r,
 Om ock ett torftigt bröd jag bryter.
 Jag äter då jag något har
 Och fastar, när som maten tryter.
 Kan jag till kväll'n en bit ej få
 Att sticka inom mina tänder,
 Går jag till »kojs» och tänker så:
 Det knallar väl en dag i sänder.

Jag tappar icke mod och hopp
 Och viker ej en tum i kampen,
 Om ock min stöfvel spricker upp
 Och rock och vantar gå till »stampen».
 Visst blir det tunnt om rygg och hals
 Och kyligt omkring nakna händer,
 Men jag beklagar mig ej alls,
 Det knallar ju en dag i sänder.

En mask har bo i jordens grus,
 Och hem i stacken har en myra.
 Jag har ej något eget hus
 Och kan ej håller något hyra.
 Jag har ej pengar till en vrå
 I en af stadens sämsta gränder;
 Men jag förtviflar ej ändå,
 Det knallar ju en dag i sänder.

En vän jag har, som hjälp mig ger,
 Ej kreditor, som mig vill skona,
 Och intet rimligt sätt jag ser
 Till att få låna mig en krona.
 En slant ej finns uti min pung,
 Om ut och in jag honom vänder;
 Dock ej min lott jag kallar tung,
 Det knallar ju en dag i sänder.

Min sång har färg af raljeri,
 Men däri dväljas sanna tankar:
 Jag fattig är, skall fattig bli,
 Så länge jag på jorden vankar.
 Jag vet ej huru många år
 Jag här skall gå med tomma händer,
 Det vet jag dock, ett slut det får — —
 Det knallar ju en dag i sänder.

Register.

	Sid.
Min sång	3
Barndomsminnen	6
Och det gick rätt galant	9
Bäcken	12
Den högt uppsatte	15
Sommarsaga	17
Musik	20
Då hon var ung	22
Viljans makt	24
Jaså	26
Ingen är dock som du	29
Den gamle förmannen	31
Spådom utan humbug	34
Lekkamraten	37
För mycket, för litet	40
Farväl till mitt gamla paraply	43
Gif rum för glädjen och förnöjsamheten	46
Eken i kvarneliden	49
Goda råd	52
April är ej att lita på	54
Om inte vatten finnes	57
På landet	60
Det blir väl bra med det	63
Droskhästen	65
På landet	68
Om någon flicka jag skulle ta'	71
Det råkar så till	73
En ledsen stöfvel och en glad	75
Min gamla klocka	78
En fäst i det gröna	81
Illusioner	84
Ur människolifvet och djurvärlden	86
Hösten	89
Vintervisa	92
Lilla frun	95
Julen kommer	98
Tankar vid Nyårstid	100
Lifvets växling	102
Tiggaren	104
Ett byagille	107
Vid midsommartid	110
Den gamla grinden	113
En titt till badorten	116
Friskt mod	119
Fruentimmersveckan	121
Klass-skillnad	124
Det knallar ju en dag i sänder	126

